

Páncél-tánc

Roppan a fa, koppan a kő,
nehéz léptek alatt reccsen az ág,
hátán a rettentő teknő,
közeleg hősünk, Teknős Aladár.
Meghajol előtte cincér,
nünüke, még a szarvasbogár is.
Hisz ő lovag! Nem holmi pincér
vagy kukta. Kerti asztalt kap máris,
s magányos ebédjébe kezd.
Páncélja kemény, mint száz acéllánc,
de közel senkit sem ereszt.
Zord külseje miatt nem vár rá románc.
Biztonsága börtön talán?

SÜTŐ FANNI

Téli álmom

Emlék a tavasz, kis papírhajó;
jégpáncél alatt alszik most a tó.

Mozdulatlan szép, gyöngyszemű halak,
álmodnak odalent őszök, nyarak.

Mint vízbe dobott, megfeneklett kő,
moszatos arcú, nagy néma idő,

semmit nem felejt, szakadhat a hó...
jégpáncél alatt alszik csak a tó.

BÚTH EMÍLIA

